

תפ"ח 39888/08/13 - מדינת ישראל נגד איידן דמירהאן (עציר) - הובא באמצעות שב"ס

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תפ"ח 39888-08-13 מדינת ישראל נ' דמירהאן (עציר)
06 מרץ 2015

בפני כב' השופטת מ' דיסקין - אב"ד כב' השופטת ר' בן-יוסף כב' השופט צ' קאפח
מדינת ישראל
המאשימה
על-ידי ב"כ עו"ד ברכה פלוס

נגד
הנאשם
איידן דמירהאן (עציר) - הובא באמצעות שב"ס
על-ידי ב"כ עוה"ד גלאון קפלנסקי וארניה עוזסיני

גזר דין

בתום ניהול הוכחות הורשע הנאשם ברוב דעות בעבירה של רצח בכוונה תחילה, לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז 1977 (להלן: "**החוק**"). נסיבות ביצוע הרצח פורטו בהרחבה בהכרעת הדין ומטבע הדברים הן מהוות את הבסיס לדיונו. יחד עם זאת, לשם שלמות היריעה ופישוט הדברים נחזור בקצרה על העובדות המרכזיות שנקבעו בהכרעת הדין ביחס למעשה הרצח עצמו.

הנאשם והמנוחה, שניהם עובדים זרים שהגיעו ארצה ממדינות שונות, הכירו בישראל וניהלו קשר רומנטי ממושך החל מחודש אוגוסט 2012. עובר לרצח התגוררו יחד בדירה ברחוב השיטה בת"א, כאשר הנאשם נשא ברוב התשלומים הכרוכים במגורים המשותפים, לרבות תשלום שכר הדירה.

בתאריך 03.08.13, בשעת לילה מאוחרת ולאחר שחזרו מבילוי במועדון, פרץ ביניהם ריב קולני ואלים. במרכז המריבה עמדה דרישת הנאשם שהמנוחה תחזיר לו כספים שהלווה לה, או ששילם במקומה עבור הוצאותיה והוצאות הדירה. במהלך אותו ריב הלם הנאשם בעוצמה בראשה של המנוחה, תוך שימוש בפטיש. המכה פיצחה את גולגולתה של המנוחה והיא קרסה והתמוטטה.

לאחר ביצוע המעשה ישב הנאשם מול המנוחה שעה ארוכה מבלי להושיט לה כל עזרה, הסתכל עליה ועישן. לאחר מכן, במטרה להעלים את מעשה הרצח ואת זהות המנוחה, ביתר הנאשם את גופתה ופיזר את חלקי הגופה בשקיות ובתיקים ברחבי העיר תל אביב.

עוד באותו היום, בסמוך לתחנת רכבת ההגנה בתל אביב, מצא תושב העיר מזוודה שחורה ובתוכה גופת המנוחה. הגופה התגלתה חסרת ראש, ידיים ורגליים, לאחר שאלה בותרו ממנה. בהמשך, התגלו בפחי אשפה בסביבה הקרובה חלקי גופה מבוטרים נוספים שהוסתרו ע"י הנאשם בשקיות ובתיקים. ראשה של המנוחה לא נמצא.

בפתחו של גזר הדין וכמתחייב מהרשעת הנאשם ברצח המנוחה, אנו מטילים על הנאשם את העונש הסטטוטורי שיחיד

המחוקק לעבירה זו, קרי מאסר עולם, החל מיום מעצרו 06.08.13.

המחלוקת בענייננו נסובה סביב שאלת חיוב הנאשם בפיצויים לבתה של מנוחה (להלן: "הבת"), בהתאם לקבוע בסעיף 77 לחוק. בעוד התביעה טוענת לפיצוי מקסימאלי בסך של 258,000 ₪, עותרת ההגנה לעומתה להסתפק בפיצוי מינימאלי ככל האפשר, בהתחשב בנסיבותיו האישיות והיחודיות של הנאשם, ביכולתו הכלכלית המוגבלת ובאי הוכחת הנזקים שנגרמו לבת.

טיעוני הצדדים בשאלת הפיצוי

בבואה לשכנענו לפסוק את הפיצוי המרבי שקבע המחוקק עמדה ב"כ המאשימה על ההיבטים השונים המייחדים את המקרה שלפנינו ומבססים את עתירתה. בנימוקיה פירטה את נסיבות ביצוע הרצח, ומעבר להן, הדגישה את האכזריות המחרידה שבביתור גופת המנוחה ופיזור חלקיה בפחי אשפה בכל רחבי העיר. כמו כן, הפנתה לגילה הצעיר של המנוחה, שהייתה כבת 45 בלבד ביום הירצחה ולכך שחייה קופדו על ידי בן זוגה בעקבות ויכוח כספי.

להשקפת התביעה, הנזק והסבל שנגרמו לבתה של המנוחה כתוצאה ממעשי הנאשם מחייבים כשלעצמם פיצוי בסכום המרבי, כאשר פיצוי מסוג זה מדגיש, להשקפתה, את אחריותו של הנאשם כלפי נפגעת העבירה, גם אם באופן סמלי בלבד.

בנוסף, עתרה לצו שיוורה על העברת תכשיטי המנוחה, ששמשו כמוצגים בתיק, לידיה של הבת.

לביסוס עמדתה הגישה ב"כ התביעה פסיקה מתאימה.

עיקר טיעון ההגנה נסמך על היעדרם של תסקיר נפגעת עבירה, או כל ראיה אחרת שיש בהם אומדן לנזק הכלכלי שנגרם לבת. הודגש, שמטרת סעיף 77 לחוק היא לפצות את מי שזכאי לכך על נזקיו, ולכן, משלא הוכחו נזקים לנפגעת העבירה או קיומה של תלות כלכלית שלה במנוחה, שיעור הפיצוי מצטמצם לפיצוי על עגמת נפש וצער בלבד. עוד נטען, כי הבת, המתגוררת ברומניה, היא בגירה בראשית שנות ה-20 לחייה ולא קטינה שנשמכת על שולחנה של המנוחה, ומעבר לצער הכרוך מאליו באובדן אם לא הוצג בדל של ראיה שנגרמו לה נזקים כספיים קונקרטיים שמקורם ברצח אמה. יתרה מכך, לעמדת הסנגורים, המסגרת העיקרית והמתאימה לליבון והכרעה בסוגית הפיצוי הכספי היא בהליך של תביעה אזרחית.

בקביעת שיעור הפיצוי התבקש בית המשפט להתחשב במצבו הנפשי של הנאשם, שלאחרונה אף ניסה לשים קץ לחייו, ולתת את הדעת לכך, שהוא צפוי לרצות את העונש הכבד של מאסר עולם בארץ זרה, על כל המשתמע מכך, לרבות היעדר תמיכה וביקורים של בני משפחתו. בד בבד הודגש, שהנאשם חסר אמצעים כלכליים לחלוטין וידו אינה משגת לשלם פיצוי כלשהו. אין בכוחו לגייס את סכום הפיצוי, גם לא באמצעות בני משפחתו, המתגוררים בארץ מוצאו - טורקיה.

לעניין התכשיטים, עמדת ההגנה, שמדובר בתכשיטים שנרכשו על ידי הנאשם וניתנו במתנה למנוחה, ולכן יש להורות על חילוטם ועל החזרת תמורתם לנאשם.

דין

הזכות לפיצוי קבועה בסעיף 77(א) לחוק, שזו לשונו: "הורשע אדם, רשאי בית המשפט לחייבו, בשל כל אחת מן העבירות שהורשע בהן, לשלם לאדם שניזוק על ידי העבירה סכום שלא יעלה על 258,000 שקלים חדשים לפיצוי הנזק או הסבל שנגרם לו"

הרציונל המשפטי והמוסרי העומד בבסיס הוראה זו נדון בהרחבה ברע"פ 9727/05 גליקסמן נ' מדינת ישראל, פ"ד סב(2) 802, בעמ' 813 ו-817, שם נאמר כך:

"תכליתו המיידית של הפיצוי הקבוע בסעיף 77 לחוק - העולה בבירור מלשון הסעיף - היא פיצוי הנפגע בגין מעשה עבירה שגרם לו נזק או סבל, פיצוי שמהותו היא בדין האזרחי. הוראת החוק קובעת במפורש כי הפיצוי הינו בגין 'הנזק או הסבל שנגרמו' לנפגע וכי קביעת הפיצוי תיעשה לפי 'ערך הנזק או הסבל שנגרמו'. עולה מכך, אפוא, כי חיוב הנאשם בתשלום לנפגע אינו מהווה 'עונש' בגין עצם ביצועה של עבירה, אלא 'פיצוי' אזרחי במהותו, בגין הנזק שנגרם לנפגע עקב מעשה העבירה...שילוב הוראת הפיצוי בתוככי חוק העונשין מוסיף לה גם היבטים שונים בעלי פן עונשי-חברתי. על כן, מתבקשת המסקנה כי עניין לנו בהוראת חוק מורכבת, המשלבת מאפיינים אזרחיים יחד עם מאפיינים עונשיים, תכליות אזרחיות יחד עם תכליות מן התחום הפלילי. מורכבות זו אינה מאפשרת לקבוע באופן חד ומוחלט כי מדובר בהוראה 'אזרחית' מובהקת, המעוגנת כולה בדין האזרחי, וכי הכללים החלים עליה נגזרים מתחום דיני הנזיקין בלבד. הרכיב האזרחי הוא ללא ספק הרכיב הדומיננטי באופיים של הפיצויים לטובת נפגע עבירה, אך אין להתעלם מכך שהפיצוי הקבוע בסעיף 77 לחוק מושפע, באופן טבעי, גם מסביבתו הפלילית ודבקות בו נורמות ותכליות מן התחום הפלילי...מאפייניה ותכליותיה של תרופת הפיצוי הקבועה בסעיף 77 לחוק הם מגוונים, ואינם מייתרים בהכרח את הצורך בהגשת תביעה אזרחית על-ידי נפגע העבירה. לסמכות הפיצוי לפי סעיף 77 תכליות חשובות נוספות, ובהן: מתן סעד מידי לנפגע מבלי שייאלץ להמתין עד לסיומם של ההליכים האזרחיים בעניינו, אשר עלולים להתמשך על-פני שנים ארוכות; הכרה חברתית בסבלו של הנפגע ושיתופו, במידת מה, בהליך הפלילי המתנהל נגד תוקפו; ואף קיים בו יסוד של היטהרות לעברין עצמו, שכן חיוב בפיצוי לטובת קורבנו עשוי לתרום לשיקומו...תכלית נוספת אותה משרת הדין בפיצוי האזרחי לנפגע אגב הכרעת הדין בנושא הפלילי, הינה העלאת מעמדו של קורבן העבירה בהליך הפלילי, כחלק מהמגמה ההולכת ומתעצמת בעת האחרונה לשלבו בהליך הפלילי ולהכיר בזכויותיו במסגרתו"

הזכות לפיצוי

בגזרי דין קודמים נתנו דעתנו לסוגיה של פיצוי ילדיהם של קורבנות עבירת הרצח לפי סעיף 77 לחוק וקבענו, שבהתאם לתכלית הסעיף ולהלכה הנוהגת ניתן לראות בבני המשפחה של קורבן עבירת רצח "אדם שניזוק על ידי העבירה", כמשמעו של מונח זה בסעיף 77 לחוק. (ראו למשל : 39162-05-12 מ"י נ' אבו חאמד, מיום 26.2.14, ותפ"ח

32777-09-10, **מדינת ישראל נ' עלי קראעין**, מיום 29.4.12). קביעה זו הושפעה, בין היתר, מהמגמה המתפתחת ביחס לשיתוף נפגעי העבירה בהליך המשפטי. כך למשל, בחוק זכויות נפגעי עבירה, התשס"א - 2001 (להלן: "**חוק זכויות נפגעי עבירה**") הוגדר "**נפגע עבירה**" כ"**מי שנפגע במישרין מעבירה וכן, בן משפחה של מי שהעבירה גרמה למותו, למעט החשוד, הנאשם או הנידון**", כאשר "**בן משפחה**" הוגדר כ"**בן זוג, הורה, או בן זוג של הורה, בן או בת, אח או אחות**".

יתר על כן, ברוח ההתייחסות לנפגעי העבירה וההכרה בזכותם לפיצוי פסעה גם הפסיקה צעד נוסף וקבעה שסעיף 77 איננו מצומצם לקורבן העבירה הישיר ואף לא ל"נפגע עבירה" כהגדרתו בחוק זכויות נפגעי עבירה. ביחס לעבירת הרצח בפרט חלה תמורה של ממש בפרשנות סעיף 77 לחוק, ובתי המשפט שבעבר מיעטו לפסוק פיצוי למשפחות הנרצחים החלו לעודד את השימוש בהוראה זו. דוגמא לכך ניתן לראות בע"פ 2196/10, **אמין אגבריה ואח' נ' מדינת ישראל**, תק-על 2012(1), 5497, שם נפסק כדלקמן:

"איני סבור כי סעיף 77 מצמצם עצמו לקורבן העבירה הישיר בלבד (ראו ע"פ 5761/05 מג'דלאוי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] - פסקה ח(2) (להלן עניין מג'דלאוי); ראו גם אסנת אלירם "פיצויים לקורבן העבירה" מחקרי משפט י"ט (2002) 205, 219), או ל"נפגע עבירה" כהגדרתו בחוק זכויות נפגעי עבירה, התשס"א-2001. באחת הפרשות ציין השופט ג'ובראן, כי "הגם שנכון הוא הדבר, כי בעבר מיעט בית-המשפט לחייב נאשמים ברצח לשלם פיצוי למשפחות הנרצחים, הרי שבעת האחרונה עדים אנו לשינוי מסוים שחל בפרשנות הניתנת לסעיף 77 לחוק העונשין. כך, החל בית-המשפט לעודד את השימוש בהוראת החוק האמורה לאור העלייה שחלה במעמדם של נפגעי עבירה ומתוך הכרה בזכותם לקבלת פיצוי על הנזקים השונים - הרכושיים, הגופניים והנפשיים - שנגרמו להם ... איני רואה כל סיבה שלא להעניק לילדי המנוחה פיצוי בגין הסבל כגון הסבל הרב שנפסק להם" (ע"פ 7033/04 יאיר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] - פסקה 18). משמעות הדברים היא כי לא רק לנפגעי עבירה כהגדרתם בחוק זה יוענק הפיצוי לפי סעיף 77; לשונו של הסעיף, המדברת על פיצוי "לאדם שניזוק על-ידי העבירה..." ברורה למדי אין הסעיף נוקט בהגדרה מצמצמת, וגם תכליתו ברורה: לסייע (מבלי לסגור את דלת תביעת הנזיקין האזרחית) למי שניזוק מן העבירה, ולא יתכן ספק שככלל אשתו וילדיו של קורבן עבירה ניזוקים בעגמת נפש, בשלילת הכנסות ועוד. ראו גם עניין מג'דלאוי פסקה ח' שם הוטעם כי "המדובר גם בפיצוי לעיזבון אם נפטר הקרבן", וראו האסמכתאות דהתם. תכליתו זו של סעיף 77 היא "אזרחית" באופייה (רע"פ 2976/01 אסף נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(2) 418 בדעת הרוב של השופטים (כתארם אז) חשין וריבלין, וכנגד דעתה של השופטת נאור). כאמור, תפקידו המעשי של הסעיף לסייע, במידה מוגבלת, על דרך של אומדנא דדינא, למי שניזוק מן העבירה, מבלי להידרש לפרוצדורה האזרחית ה"רגילה"; ולא פחות מכך - המטרה היא לאפשר גביה באמצעות המרכז לגביית קנסות ולא בהוצאה לפועל, שכן סעיף קטן (ג) קובע, כי "לעניין גביה, דין פיצויים לפי סעיף זה כדין קנס".

(ראו גם ע"פ 7033/04, **יאיר נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 11.09.06, פסקה 18; וראה הפסיקה אליה הפנתה ב"כ המאשימה - תפ"ח (ת"א) 1154/04, **מדינת ישראל נ' נדב**; תפ"ח 1168/02, **מדינת ישראל נ' נזרי**, ניתן ביום

16.01.05, פסקה 12; תפ"ח 1049/05, מדינת ישראל נ' ברקאי, ניתן ביום 15.08.07; תפ"ח 1013/05, מדינת ישראל נ' בראשי, ניתן ביום 03.09.07; תפ"ח 1101/06, מדינת ישראל נ' באשה, ניתן ביום 13.07.09).

בהקשר זה מן הראוי לציין, שבאי כוח הנאשם לא העלו כל טענה מפורשת ביחס לסמכות בית המשפט לפסוק פיצוי כמבוקש על ידי המאשימה וטעונום התמקד בשיעור הפיצוי ובנסיבותיו האישיות של הנאשם, שבגין סברו שיש לנהוג עמו במידת הרחמים.

שיעור הפיצוי

כאמור, לטענת ההגנה, היה על המאשימה להוכיח את שיעור הנזק שנגרם לקורבן העבירה ומשלא עשתה כן לא ניתן לקבוע האם נגרם נזק ומה שיעורו.

לטענה זו אין שום אחיזה וביסוס בהלכה או בחוק. אדרבא, בית המשפט העליון נתן דעתו על סוגיה זו והכריע מפורשות שקביעת הפיצוי נתונה לשיקול דעת הערכאה הדיונית, ללא כל צורך בהוכחת הנזק:

"...כבר נקבע כי הפיצוי שנפסק מכוח סעיף 77 לחוק העונשין אינו בבחינת עונש נוסף המוטל על הנאשם בגין ביצוע העבירה, אלא בבחינת פיצוי לנפגע העבירה [ראו: רע"פ 2976/01 אסף נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(3) 418 (2002) (להלן: עניין אסף)]. הפיצוי האמור הינו בעל רכיב אזרחי דומיננטי אך הוא מושפע מסביבתו הפלילית ומהנורמות המאפיינות אותה, ולפיכך הוא בעל מספר תכליות שונות, ביניהן: מתן סעד מידי לנפגע העבירה, מבלי שייאלץ להמתין לסיום ההליכים האזרחיים בעניינו ולעיתים אף יחסך ממנו, אם יסתפק בסכום הפיצוי, המפגש המחודש עם העברין שפגע בו במסגרת הליכים אזרחיים; הכרה חברתית בסבלו של הנפגע; העלאת מעמדו של קורבן העבירה בהליך הפלילי, כחלק מהמגמה לשלבו בהליך הפלילי ולהכיר בזכויותיו במסגרת הליך זה ואף יסוד של היטהרות לעברין עצמו, שחיובו בפיצוי לטובת הנפגע עשוי לתרום לשיקומו [ראו: רע"פ 9727/05 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), 8.8.2007]; ע"א 6897/06 בודגור נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), 26.2.2008 (להלן: עניין בודגור) פסקה 17 לפסק הדין].

השיקולים בעניין התערבות ערכאת הערעור בגובה הפיצוי לפי סעיף 77 לחוק העונשין זהים לאלו הנוהגים בהתערבות בגובה פיצוי שנפסק במסגרת הליך אזרחי [ראו: עניין אסף, בעמ' 477; עניין בודגור, בפסקה 19 לפסק הדין]. יחד עם זאת, בהליך הפלילי נמנע בית המשפט מהחלת הכללים הנהוגים בהליך האזרחי לעניין הוכחתו של נזק והדבר נתון לשיקול דעתה של הערכאה הדיונית [ראו: ע"פ 10213/05 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), 26.6.2006]; עניין מג'דלאוי, בפסקה ט' לפסק הדין]. מסיבה זו אף הוגבל הפיצוי הנפסק מכוח סעיף 77 לחוק העונשין לסכום מסוים [ראו גם: עניין אסף, בעמ' 464]. על כן, אין מקום להתערב בשיקול דעתה של הערכאה הדיונית בקביעת הפיצוי כאמור אלא במקרים יוצאי דופן בהם חרגה הערכאה הדיונית באופן קיצוני משיעור הפיצוי הראוי [ראו: עניין בודגור, בפסקה 19 לפסק הדין; ע"פ 420/09 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), 23.11.2009) פסקה 95 לפסק הדין].

לא שוכנענו כי בנסיבות המקרה שלפנינו מוצדקת התערבות בית משפט זה בשיעור הפיצוי שנפסק

על ידי בית המשפט המחוזי. בית המשפט המחוזי הדגיש בגזר דינו כי בפסיקת הפיצוי לטובת עיזבון המנוח לקח הוא בחשבון את העובדה כי לא הובאו ראיות לעניין נזק ספציפי שנגרם כתוצאה מן העבירה. דהיינו, סכום הפיצוי נקבע על סמך הערכתו של בית המשפט המחוזי וכאמור לעיל, בפסיקת פיצוי לפי סעיף 77 לחוק העונשין לא נדרשת הוכחה של שיעור הנזק כפי שנדרש הדבר בהליך אזרחי... " (עפ 6452/09, קאסם עלי נ' מדינת ישראל, מיום 22.7.2010)

לאורם של דברים אלה, אנו סבורים, שיש להעמיד את הפיצוי על השיעור המרבי הקבוע בחוק.

סעיף 77 לחוק מסמך את בית המשפט לחייב נאשם שהורשע בביצוע עבירה לפצות את נפגע העבירה, ללא כל קשר לחומרת העבירה. מכאן, שההכרה העקרונית בזכויותיהם של נפגעי עבירה לפיצוי מידי הנאשם וודאי מתקיימת, וביתר שאת, כאשר מדובר בעבירה החמורה ביותר בחוק, עבירת הרצח, שהעונש הקצוב בצדה הוא מאסר עולם כעונש חובה. מובן מאליו, שאין בנמצא פיצוי כספי ראוי לקיפוח חיי אדם, ומכאן שגם השיעור המרבי שנקבע בחוק אין בו די כדי לבטא את ההשלכות הקשות והטרגיות של אובדן בני המשפחה, וזאת אף מבלי להידרש להוכחה קונקרטית של הנזק. הנזק גלום מאליו בעצם מעשה הרצח הנפשע ובתוצאותיו.

זו אף זו, בפסיקת פיצוי בסכום המרבי יש כדי להדגיש את אחריותו של הנאשם כלפי ילדי קורבנו ואת חבותו לגמול להם, גם אם באופן סמלי בלבד, על הסבל, הצער והייסורים שנגרמו להם בעטיים של מעשיו הנפשעים. השלכות קשות אשר ילוו אותם לאורך חייהם. (ראו למשל: ע"פ 3818/99, פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(3)721, 732).

ובאשר לטענת ההגנה בדבר היעדר אמצעים כלכליים כלשהם בידי בנאשם, כנימוק להפחתה בשיעור הפיצוי, אין לנו אלא לחזור על ההלכה שנקבעה בשורה ארוכה של פסקי דין, ולפיה, מצבו הכלכלי של נאשם אינו מהווה אמת מידה לקביעת הפיצוי, ולכן, שיעור הפיצוי הנפסק לטובת נפגע העבירה במסגרת ההליך הפלילי אינו קשור ואינו מושפע בשום אספקט מיכולתו הכלכלית של הנאשם. (ראו למשל: ע"פ 2661/12, פלוני נ' מדינת ישראל, מיום 19.11.12 ופסקי הדין המוזכרים שם).

תכשיטי המנוחה

בהכרעת הדין ניתחנו בהרחבה את גרסת הנאשם ביחס לתכשיטי המנוחה שנמצאו ברשותו בעת מעצרו. המדובר בארבע טבעות בצבע זהב, שני עגילים בצבע זהב ושרשרת עם תליון בצבע זהב. תכשיטים אלה, גם לגרסת הנאשם עצמו, הם תכשיטיה של המנוחה, חלקם - שתי טבעות וענק - ניתנו לה במתנה על ידו, והיתר, היו שלה מלכתחילה. משכך, ניתן לומר, שמדובר בתכשיטים השייכים למנוחה, ולכן אנו נעתרים לבקשת התביעה ומורים על החזרתם לידי בתה.

סוף דבר

אשר על כן, אנו מטילים על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר עולם החל מיום 06.08.13 (יום מעצרו של הנאשם).

עמוד 6

ב. פיצוי בסך של 258,000 ₪ לבתה של המנוחה, הגברת דיאנה ביאנס, המתגוררת ברומניה

ופרטיה ימסרו למזכירות ע"י המאשימה.

כספי הפיצוי ישולמו תוך שלושה חודשים מהיום.

זכות ערעור תוך 45 יום

ניתן והודע היום, כ"ו אדר
א' תשע"ו, 06 מרץ 2016,
במעמד הצדדים והנאשם.
מרים דיסקין, שופטת
אב"ד

רענן בן-יוסף, שופט ציון קאפח, שופט